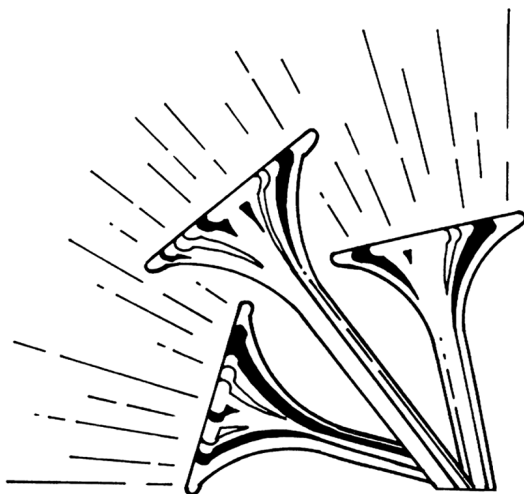

MISIONSKI BIBLIJSKI REDCI

Četvrto tromjesečje 2020.

Štiva za ovo tromjesečje, namijenjena čitanju
na subotnjim bogoslužjima u mjesnim crkvama
i u malim skupinama, uzeta su iz knjige
Ellen G. White, *Djela apostolska*,
Znaci vremena, Zagreb 2011.

Nakladnik

Odjel za crkvene službe pri Hrvatskoj konferenciji
Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjure Deželića 77, 10000 Zagreb

www.adventisti.hr

Urednik

Mario Šijan

Umnoženo u uredu nakladnika, 2020.
Za internu uporabu

3. listopada 2020.

Svakodnevni rast vjerništva

“A preko ruku apostolskih događali se mnogi čudesni znakovi u narodu.” (Djela 5,12)

Upravo je križ, taj predmet sramote i mučenja, donio svijetu nadu i spasenje. Učenici su bili skromni ljudi bez imetka i bez ikakvog oružja osim Božje riječi, ali u Kristovoj su snazi krenuli objaviti predivnu priču o jaslama i križu i tako su svladali svako protivljenje. Oni su bili junaci vjere bez zemaljske časti ili priznanja. S njihovih su usana tekle božanske riječi koje su potresle svijet.

U Jeruzalemu, gdje su vladale najdublje predrasude, i gdje su prevladavale zbunjujuće zamisli o Kristu, da je bio razapet kao zločinac, učenici su odvažno govorili riječi života iznoseći Židovima Njegovo djelo i zadaću, Njegovo raspeće, uskrsnuće i uzašašće. Svećenici i knezovi su s iznenađenjem slušali jasno i smjelo svjedočenje apostola. Snaga uskrslog Spasitelja sišla je na učenike i njihov je rad bio popraćen znacima i čudima, tako da je broj vjernika svakodnevno rastao. Na ulice kojima su učenici trebali proći ljudi su “iznosili bolesnike te ih postavljali na postelje i nosila, da barem sjena Petrova, dok je on prolazio, padne na nekoga od njih”. Dovedili su i one koje su mučili nečisti duhovi. Mnoštvo se okupljalo oko njih i oni koji su ozdravljali klicali su hvale Bogu i slavili Otkupiteljevo ime.

Svećenici i knezovi vidjeli su da se Krista uzdiže iznad njih. Kad su saduceji, koji nisu vjerovali u uskrsnuće, čuli da apostoli objavljuju kako je Krist uskrsnuo od mrtvih, rasrdili su se, svjesni da će, ako se apostolima dopusti da propovijedaju uskrslog Spasitelja i čine čuda u Njegovo ime, svi odbaciti naučavanje da nema uskrsnuća pa će sljedba saduceja uskoro nestati. Farizeji su se gnjevili jer su smatrali da je namjera učenika potkopati židovske obrede i ukinuti prinašanje žrtava.

Dosad su bile uzaludne sve poduzete mjere da se potisne ovaj novi nauk; sad su saduceji i farizeji zaključili da rad učenika treba zaustaviti jer se njime dokazivalo da su krivi za Isusovu smrt. Ispunjeni zavišću, svećenici su uhvatili Petra i Ivana i bacili ih u javnu tamnicu. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 49, 50)

10. listopada 2020.

“Idite...”

“Nije sluga veći od svoga gospodara! Ako su mene progonili, i vas će progoniti. Ako su moju riječ držali, i vašu će držati. Ali ovo će sve protiv vas činiti zbog mog imena, jer ne poznaju onoga koji me poslao.” (Ivan 15,20.21)

Vođe židovskog naroda u potpunosti su propustili ostvariti Božju namjeru za Njegov izabrani narod. Oni koje je Gospodin postavio za čuvare istine, iznevjerili su ukazano povjerenje i Bog je izabrao druge da obave Njegovo djelo. U svojem sljepilu ovi su vođe sada dali oduška onome što su nazivali pravednim gnjevom protiv onih koji odbacuju njihov omiljeni nauk. Nisu htjeli priznati mogućnost da sami nisu ispravno razumjeli Riječ ili da pogrešno tumače i primjenjuju Sveta pisma. Ponašali su se kao ljudi koji su izgubili razum. Kakvo pravo imaju ovi učitelji, govorili su, od kojih su neki ribari, da iznose zamisli koje su suprotne nauku kojem oni uče narod? Odlučni da potisnu naučavanje ovih zamisli, utamničili su one koji su ih iznosili.

Učenike ovaj postupak nije ni zastrašio ni obeshrabrio. Sveti Duh podsjetio ih je na Kristove riječi: “Nije sluga veći od svoga gospodara! Ako su mene progonili, i vas će progoniti. Ako su moju riječ držali, i vašu će držati. Ali ovo će sve protiv vas činiti zbog mog imena, jer ne poznaju onoga koji me poslao. ... Izopćavat će vas iz sinagoga. Još više! Doći će čas kada će svaki koji vas ubije misliti da Bogu služi. ... Rekoh vam ovo, da se, kada dođe vrijeme, sjetite da sam vam to rekao.” (Ivan 15,20.21; 16,2.4)

Nebeski Bog, moćni Vladar svemira, uzeo je utamničenje učenika u svoje ruke jer su ljudi ratovali protiv Njegova djela. Anđeo Gospodnji noću je otvorio tamnička vrata i rekao učenicima: “Idite i navješćujte u hramu narodu sve što se tiče ovoga Života!” Ovaj je nalog bio izravno suprotan nalogu židovskih starješina, no apostoli nisu rekli: Ne možemo to učiniti dok ne obavijestimo gradsku upravu i od nje dobijemo dopuštenje. Bog je rekao: “Idite”, i oni su poslušali. Oni “udoše u hram u svanuće i počеше poučavati”. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 50)

17. listopada 2020.

Jamstvo Božje prisutnosti

“A vi budite na oprezu sa sobom! Predavat će vas sudovima.” (Marko 13,9)

Kad su se Petar i Ivan pojavili među vjernicima i ispričali kako ih je anđeo izveo pokraj vojnika koji su čuvali tamnicu i zahtijevao da nastave prekinuto djelo, braća su se ispunita čuđenjem i radošću.

U međuvremenu su veliki svećenik i oni uz njega sazvali “Veliko vijeće, to jest starješinstvo sinova Izraelovih”. Svećenici i starješine odlučili su optužiti učenike za pobunu, za ubojstvo Ananije i Safire i za urotu da svećenike liše vlasti. Nadali su se da će svjetinu tako uzbuditi da stvar uzme u svoje ruke i s učenicima postupi kao što je postupila s Isusom. Bili su svjesni da su mnogi koji nisu prihvatili Kristov nauk umorni od samovolje židovskih vlasti i da su željni promjene. Svećenici su se bojali da će se, ako ovi nezadovoljnici prihvate istinu koju su apostoli naviještali i priznaju Isusa Mesijom, gnjev čitavog naroda podići protiv vjerskih vođa i zahtijevati da polože račun za Kristovo umorstvo. Odlučili su to spriječiti strogim mjerama.

Kad su poslali stražare u tamnicu da dovedu apostole, silno su se začudili kad su čuli da su tamnička vrata dobro zaključana i stražari drže stražu pred vratima, ali zatvorenika nema.

Ubrzo je stigao zbujujući izvještaj: “Eno, oni ljudi što ste ih bacili u tamnicu stoje u hramu i poučavaju narod.’ Nato ode starješina hrama sa stražarima te ih dovede, ali ne na silu, jer su se bojali naroda da ih ne bi kamenovao.”

Premda su apostoli bili čudom izbavljeni iz tamnice, nisu bili pošteđeni ispitivanja i kazne. Dok je bio s njima, Krist im je rekao: “A vi budite na oprezu sa sobom! Predavat će vas sudovima.” (Marko 13,9) Time što je poslao svojeg anđela da ih izbavi, Bog im je dao zalog svoje ljubavi i jamstvo svoje prisutnosti. Sad je bilo na njima da stradaju radi Onoga čije su Evanđelje propovijedali. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 50, 51)

24. listopada 2020.

Svaki dan u Hramu

“Za ovo svjedočimo mi i Duh Sveti kojega je Bog dao onima koji mu se pokoravaju.” (Djela 5,32)

A onda je Duh nadahnuo učenike; optuženi su postali tužitelji optužujući za Kristovo ubojstvo one koji su tvorili ovo Vijeće. “Bog otaca naših uskrisio je Isusa, koga ste vi, vješajući na križ, ubili. Njega je Bog desnicom svojom uzvisio za Vođu i Spasitelja, da dadne Izraelu obraćenje i oprostjenje grijeha. Za ovo svjedočimo mi i Duh Sveti kojega je Bog dao onima koji mu se pokoravaju.”

Židovi su se na ove riječi toliko rasrdili da su naumili uzeti zakon u svoje ruke i bez ikakvog daljnjeg suđenja i odobrenja rimskih dužnosnika usmrtiti zatvorenike. Premda su već bili krivi za Kristovu krv, sada su bili spremni uprljati ruke krvlju Njegovih učenika.

Ali u Vijeću je bio čovjek koji je u riječima apostola prepoznao Božji glas. Bio je to Gamaliel, farizej poštovan od naroda, učen čovjek i na visokom položaju. ... Znao je da Kristovi ubojice neće prezati ni od čega da ostvare svoju nakanu.

A onda je promišljeno i mirno progovorio: “Izraelci! Promislite dobro što kanite učiniti s tim ljudima! Prije ovog vremena diže se Teuda, izdajući se za nešto osobito, i uza nj pristade oko četiri stotine ljudi. On bi ubijen, a sve njegove pristaše bile su raspršene i uništene. Poslije njega, u doba popisa pučanstva, diže se Juda Galilejac i povuče dosta naroda za sobom. I on poginu, a sve njegove pristaše biše raspršene. A za ovo sada, kažem vam: prođite se tih ljudi i pustite ih! Jer ako njihov pothvat, ili njihovo djelo, potječe od ljudi, propast će, a ako potječe zbilja od Boga, nećete ga moći uništiti. Pustite ih, da ne dodete u sukob s Bogom!”

Svećenici su vidjeli razumnost ovih dokaza pa su se morali složiti s Gamalielom. Ali njihove predrasude i mržnju nije bilo moguće obuzdati. Teška srca pustili su učenike nakon što su ih išibali i ponovno im zaprijetili da će izgubiti život ako i dalje budu propovijedali u Isusovo ime. “A oni ostaviše Veliko vijeće vrlo veseli što im je udijeljena čast da podnesu zlostavljanje za ime Isusovo. Svaki dan su neprestano i u hramu i po kućama navješćivali Isusa kao Mesiju.” — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 52)

31. listopada 2020.

Naviještanje Evanđelja

“U svijetu ćete imati patnju.” (Ivan 16,33)

Ubrzo nakon raspeća Krist je učenicima u baštinu ostavio mir. “Ostavljam vam mir; mir, i to svoj, dajem vam. Ja vam ga ne dajem kakav svijet daje. Neka se ne uznemiruje i ne plaši vaše srce!” (Ivan 14,27) Ovaj mir ne dolazi od prilagođivanja svijetu. Krist do mira nije nikad dolazio popuštanjem zlu. Mir koji je Krist ostavio učenicima više je unutarnji nego vanjski, i trebao je u sukobima i svađi zauvijek ostati s Njegovim svjedocima.

Krist je o sebi rekao: “Nemojte misliti da sam došao donijeti na zemlju mir! Nisam došao da donesem mir, nego mač.” (Matej 10,34) Premda Knez mira, sad je trebao prouzročiti podjelu. On, koji je došao navijestiti Radosnu vijest i srcima ljudske djece donijeti nadu i radost, izazvao je sukob koji gori duboko u ljudskom srcu i izaziva snažne strasti. On upozorava svoje sljedbenike: “U svijetu ćete imati patnju.” “Ali prije toga svega staviti će ruke na vas te vas progoniti; predavat će vas u sinagoge i tamnice; vodit će vas pred kraljeve i upravitelje zbog moga imena. ... Predavat će vas čak i roditelji, braća, rođaci i prijatelji, i neke će od vas poubijati.” (Ivan 16,33; Luka 21,12.16)

Ovo se proročanstvo doslovice ostvarilo. Isusovi sljedbenici bili su izloženi svakom poniženju, sramoćenju i okrutnosti na koje je Sotona mogao potaknuti ljudska srca da ih izmisle. I ono će se ponovno doslovice ispuniti, jer je tjelesno srce još uvijek u neprijateljstvu s Božjim zakonom i neće se pokoriti Njegovim zapovijedima. Današnji svijet nije ništa usklađeniji s Kristovim načelima nego što je bio u vrijeme apostolâ. Ista mržnja koja je izazvala povik: “Raspni ga!” — dovela je do progonstva učenika, još uvijek djeluje u sinovima neposlušnosti. Isti duh koji je u mračnom srednjem vijeku osuđivao muškarce i žene na tamnicu, progonstvo i smrt, koji je smislio strahovita mučenja Inkvizicije koja je planirala i izvršila pokolj na Dan sv. Bartolomeja, i koji je zapalio vatre Smithfielda, još uvijek djeluje zločinačkom energijom u neobraćenim srcima. Povijest istine uvijek je bila izvješće o borbi između dobra i zla. Naviještanje Evanđelja u ovom je svijetu uvijek vršeno uz protivljenje, opasnost, gubitak i patnju. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 53)

7. studenoga 2020.

Božja pobjednička desnica

“Ne boj se, jer ja sam s tobom; ne obaziri se plaho, jer ja sam Bog tvoj. Ja te krijepim i pomažem ti, podupirem te pobjedničkom desnicom.” (Izaija 41,10)

Odakle snaga onima koji su u prošlosti podnosili progonstvo radi Krista? Ona je dolazila iz zajednice s Bogom, zajednice sa Svetim Duhom, zajednice s Kristom. Sramoćenje i progonstvo odvojili su mnoge od zemaljskih prijatelja, ali nikad od Kristove ljubavi. Dušu koja je izložena stradanju naš Spasitelj nikad ne voli više nego kad podnosi sramotu radi istine. “Ja ću ga ljubiti”, rekao je Krist, “i objaviti mu samog sebe.” (Ivan 14,21) Kad vjernik zbog istine stane pred zemaljske sudove, Krist stoji uz njega. Kad je zatvoren među zatvorske zidove, Krist mu se sam javlja i svojom ljubavlju jača njegovo srce. Kad se suočava sa smrću radi Krista, Spasitelj mu kaže: Oni mogu ubiti tijelo, ali ne mogu nauditi duši. “Ohrabrite se: ja sam pobijedio svijet!” “Ne boj se, jer ja sam s tobom; ne obaziri se plaho, jer ja sam Bog tvoj. Ja te krijepim i pomažem ti, podupirem te pobjedničkom desnicom.” (Ivan 16,33, Izaija 41,10)

“Tko se uzda u Jahvu, on je kao brdo Sion: ne pomiče se, ostaje dovijeka. Bregovi okružuju Jeruzalem: Jahve okružuje narod svoj odsada i dovijeka. ... Oslobodit će ih nepravde i nasilja, jer je dragocjena u njegovim očima krv njihova.” (Psalam 125,1.2; 72,14)

“Jahve nad Vojskama zakrilit će ih. ... Jahve Bog njihov spasit će ih u dan onaj; kao stado on će pasti narod svoj; kao drago kamenje krune oni će blistat u zemlji njegovoj.” (Zaharija 9,15.16) — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 54)

14. studenoga 2020.

U kriznom stanju

“... Pobožni Židovi koji su došli iz svih naroda pod nebom” (Djela 2,5)

“U ono vrijeme, kako je rastao broj učenika, počese mrmljati Helenisti na Hebreje da se njihove udovice zapostavljaju u svakidašnjoj pomoći.”

Prva Crkva bila je sastavljena od mnogih staleža i ljudi različitih nacionalnosti. U vrijeme izlivanja Svetog Duha na Pedeseticu, u Jeruzalemu su boravili “pobožni Židovi koji su došli iz svih naroda pod nebom” (Djela 2,5). Među Židovima hebrejske vjere koji su se okupili u Jeruzalemu bili su neki općenito poznati kao Helenisti, a između njih i palestinskih Židova dugo je vladalo nepovjerenje i čak neprijateljstvo.

Srca onih koji su se obratili zahvaljujući radu apostola omekšala su i sjedinila se u Kristovoj ljubavi. Unatoč prijašnjim predrasudama, svi su bili u međusobnom skladu. Sotona je znao da napredovanje evangeoske istine neće moći zaustaviti dokle god bude vladalo ovo zajedništvo, zato je nastojao iskoristiti prijašnje navike razmišljanja u nadi da bi time mogao u Crkvu unijeti elemente nejedinstva.

Tako se dogodilo da je neprijatelj, kako se broj učenika povećao, uspio izazvati sumnjičavost nekih koji su prije navikli zavidno gledati na svoju braću u vjeri i nalaziti pogreške kod svojih duhovnih vođa pa “Židovi grčkog jezika stadoše mrmljati protiv domaćih Židova” (DF). Uzrok mrmljanju bilo je navodno zanemarivanje grčkih udovica u pružanju svakidašnje pomoći. Svaka nejednakost bila bi suprotna duhu Evanđelja, ali je Sotona uspio pobuditi sumnju. Sad su se morale poduzeti hitne mjere da se uklone svi razlozi za nezadovoljstvo, inače će neprijatelj uspjeti u nastojanju da izazove podjelu među vjernicima.

Isusovi učenici našli su se u kriznom stanju. Pod mudrim vodstvom apostola koji su ujedinjeno radili u sili Svetoga Duha, djelo koje je bilo povjereno evangeoskim vjesnicima naglo se širilo. Crkva se stalno povećavala i ovaj rast vjerništva povećavao je teške terete odgovornih. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 55, 56)

21. studenoga 2020.

Sedmorica đakona

“Riječ se Božja širila bez prestanka, a broj je učenika u Jeruzalemu silno rastao. I mnogi su svećenici prihvaćali vjeru.” (Djela 6,7)

Imenovanje sedmorice da preuzmu nadzor nad određenim granama djela pokazalo se velikim blagoslovom za Crkvu. Ovi dužnosnici pozorno su razmotrili pojedinačne potrebe kao i opće financijske interese Crkve, i svojim su mudrim upravljanjem i pobožnim primjerom bili važna pomoć drugim službenicima u povezivanju različitih potreba Crkve u jedinstvenu cjelinu.

Da je ovaj korak bio po Božjem nalogu, vidljivo je iz neposrednih rezultata koji su slijedili. “Riječ se Božja širila bez prestanka, a broj je učenika u Jeruzalemu silno rastao. I mnogi su svećenici prihvaćali vjeru.” Ovo prikupljanje duša treba zahvaliti većoj slobodi koju su apostoli omogućili te gorljivosti i sili koju su pokazala sedmorica đakona. Činjenica da su ova braća bila određena za posebno djelo vođenja brige o siromasima, nije ih isključila iz poučavanja vjere. Naprotiv, bili su potpuno osposobljeni podučavati druge istinu pa su se s velikom ozbiljnošću i uspjehom dali na posao.

Prvoj Crkvi bilo je povjereno djelo koje se neprekidno širilo — djelo osnivanja centara svjetla i blagoslova gdje god su iskrene duše bile spremne ući u Kristovu službu. Naviještanje Evanđelja trebalo je obuhvatiti cijeli svijet i vjesnici križa se nisu mogli nadati da će ovu važnu zadaću ostvariti ako ne ostanu sjedinjeni vezama kršćanskog jedinstva i tako pokažu svijetu da su jedno s Kristom u Bogu. Zar se njihov božanski Voda nije molio Ocu: “Čuvaj u svome imenu one koje si mi dao, da budu jedno kao mi”? Nije li rekao svojim učenicima: “I svijet ih zamrzi, jer više ne pripadaju svijetu”? Nije li molio Oca da “postanu potpuno jedno, ... da svijet vjeruje da si me ti poslao”? (Ivan 17,11.14.23.21) Njihov duhovni život i sila ovisili su o tijesnoj vezi s Onim koji im je naložio da propovijedaju Evanđelje. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 56, 57)

28. studenoga 2020.

Božje stado

“Milosni su darovi različiti, ali je isti Duh. Različite su i službe, ali je isti Gospodin. Različiti su i učinci, ali je isti Bog koji čini sve u svima. Svakomu se daje objava Duha na opću korist.” (1. Korinćanima 12,4-7)

Organizacija Crkve u Jeruzalemu trebala je služiti kao model za organizaciju crkava u svakom drugom mjestu gdje će vjernici istine zadobiti obraćenike na Evandjelje. Oni koji su dobili odgovornost općeg nadzora nad Crkvom nisu smjeli gospodariti nad Gospodnjom baštinom, već su kao mudri pastiri trebali pasti “stado Božje” i nastojati biti “uzorom stadu” (1. Petrova 5,2.3), a đakoni su trebali biti “ljudi na dobru glasu, puni Duha i mudrosti”. Ovi su ljudi trebali zajednički zauzeti položaj na pravoj strani i zadržati ga čvrsto i odlučno. Tako će na cijelo stado vršiti ujedinjujući utjecaj.

Poslije u povijesti prve Crkve, kad su u različitim dijelovima svijeta osnovane mnoge skupine vjernika, organizacija Crkve je usavršavana kako bi se sačuvao red i usklađenost djelovanja. Svaki je vjernik bio pozivan da dobro obavi svoj dio posla. Svatko je trebao mudro uporabiti talente koji su mu bili povjereni. Neke je Sveti Duh obdario posebnim darovima i postavio — “prvo za apostole, drugo za proroke, treće za učitelje; zatim je dao dar čudesa, onda dar ozdravljanja, dar pružanja pomoći, dar upravljanja, dar različitih jezika” (1. Korinćanima 12,28). Ali svi su trebali skladno raditi.

“Milosni su darovi različiti, ali je isti Duh. Različite su i službe, ali je isti Gospodin. Različiti su i učinci, ali je isti Bog koji čini sve u svima. Svakomu se daje objava Duha na opću korist. Jednomu se po Duhu daje mudrost, drugomu znanje — po istom Duhu; jednomu se daje vjera u istom Duhu, drugomu dar ozdravljanja u ovom jedinom Duhu; jednomu moć čudesa, drugomu dar proricanja; jednomu sposobnost razlikovanja duhova, drugomu različiti jezici, a trećemu dar tumačenja jezika. A sve to čini jedan te isti Duh koji to razdjeljuje svakomu kako hoće. Kao što je, naime, tijelo jedno, iako ima mnogo udova, i svi udovi tijela, iako su mnogi, tvore jedno tijelo, tako je i Krist.” (1. Korinćanima 12,4-12) — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 57, 58)

5. prosinca 2020.

“Sudite pravedno”

“Saslušajte svoju braću; sudite pravedno između čovjeka i njegova brata ili pridošlice. U suđenju nemojte biti pristrani; saslušavajte maloga kao i velikoga. Ne bojte se nikoga! Ta sud je Božji!” (Ponovljeni zakon 1,16.17)

Na onima koji su pozvani da budu vođe Božje crkve na Zemlji, počivaju svečane odgovornosti. U doba teokracije, kad je Mojsije nastojao sâm nositi terete tako teške da bi ga brzo iscrpili, Jitro mu je savjetovao da mudro raspodijeli odgovornosti. “Ti zastupaj narod pred Bogom”, rekao mu je. “Podastiri Bogu njihove razmirice.” Zatim mu je savjetovao da postavi “tisućnike, stotnike, pedesetnike i desetnike” za glavare puku. Trebao je izabrati “ljude sposobne, bogobožne i pouzdane, koji mrze mito”. Oni su trebali suditi “narodu u svako doba” i tako osloboditi Mojsija od zamornih odgovornosti bavljenja mnogim manjim predmetima koje su posvećeni pomoćnici mogli mudro riješiti.

Vrijeme i snaga onih kojima su po Božjoj providnosti dodijeljeni vodeći odgovorni položaji u Crkvi trebaju biti posvećeni rješavanju težih pitanja koja zahtijevaju posebnu mudrost i širinu srca. Nije u skladu s Božjim nalogom da se takve ljude poziva na rješavanje manjih stvari koje su drugi sposobni riješiti. “Sve veće slučajeve neka preda te iznose,” predložio je Jitro Mojsiju, “a u manjima neka sami rasuđuju. Olakšaj sebi breme: neka ga oni s tobom nose. Ako tako uradiš, i Bog ti to odobri, moći ćeš izdržati, i sav ovaj narod odlaziti će kući u miru.”

Sukladno ovom prijedlogu “probere Mojsije sposobnih ljudi od svih Izraelaca pa ih postavi za glavare narodu: tisućnike, stotnike, pedesetnike i desetnike. Oni su sudili narodu u svako doba. Teže slučajeve iznosili bi Mojsiju, a sve manje sami rješavali.” (Izlazak 18,19-26) ... U govoru upućenom ovim starješinama u prigodi njihova rukopolaganja, on je spomenuo neke odlike koje čovjeka čine sposobnim da bude mudar vođa u Crkvi. “Saslušajte svoju braću; sudite pravedno između čovjeka i njegova brata ili pridošlice. U suđenju nemojte biti pristrani; saslušavajte maloga kao i velikoga. Ne bojte se nikoga! Ta sud je Božji!” (Ponovljeni zakon 1,16.17) — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 58, 59)

12. prosinca 2020.

Red u prvoj kršćanskoj crkvi

“Jer Bog nije Bog nereda, nego reda. Kao i u svim crkvama svetih.” (1. Korinćanima 14,33)

Ovo isto načelo pobožnosti i pravednosti koje je u vrijeme Moj-sija i Davida trebalo rukovoditi vođe u Božjem narodu, trebali su slijediti oni kojima je bio povjeren nadzor nad organiziranom Božjom crkvom u kršćansko doba. U sređivanju stanja u svim crkvama i određivanju prikladnih ljudi za službenike, apostoli su se držali visokih mjerila rukovođenja iznesenih u spisima Starog zavjeta. Oni su nastojali da onaj tko je pozvan na vodeći položaj u Crkvi bude “bes-prijekorani: ne samodopadani, ne sklon srdžbi, ne goropadani, ne svadljivci, ne odani prljavim dobitcima, već gostoljubivi, dobrotvori, razboriti, pravedni, pobožni, gospodar sebe, posve privržen sigurnom propovijedanju nauke, da može i opominjati u zdravoj nauci i pobijati protivnike” (Titu 1,7-9).

Red koji se održavao u prvoj kršćanskoj Crkvi omogućio je da ona napreduje kao dobro uvježbana vojska naoružana Božjim oružjem. Skupine vjernika, premda raspršene na velikom području, bile su u udovi jednog tijela; sve su se kretale zajedno i u međusobnom skladu. Kad se u mjesnoj crkvi pojavila nesloga, kao što se poslije pojavila u Antiohiji i na drugim mjestima, a vjernici se nisu mogli složiti, takvim slučajevima nije bilo dopušteno da izazovu podjelu u Crkvi, već su bili preneseni općem saboru svih vjernika sastavljenom od imenovanih zastupnika iz svih mjesnih crkava, s apostolima i starješinama na vodećim položajima. ...

“Jer Bog nije Bog nereda, nego reda. Kao i u svim crkvama svetih.” (1. Korinćanima 14,33) On zahtijeva da se danas u vođenju crkvenih poslova poštuje red i sustav jednako kao u prošlosti. On želi da se Njegovo djelo obavlja temeljito i savjesno kako bi na njega mogao staviti pečat svojeg odobravanja. Kršćanin se treba ujediniti s kršćaninom, crkva s crkvom, ljudska oruđa trebaju surađivati s božanskim, svi pokorni Svetom Duhu i svi zajedno naviještajući svijetu Radosnu vijest o Božjoj milosti. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 59, 60)

19. prosinca 2020.

Božja nakana širenja Evandjelja

“Stjepan, pun milosti i snage, činio je velike čudesne znakove u narodu.” (Djela 6,8)

Prednjačeći među sedmoricom đakona, Stjepan je bio čovjek duboke pobožnosti i snažne vjere. Premda po rođenju Židov, govorio je grčki i poznao običaje i navike Grka. Zato je našao priliku da propovijeda Evandjelje u sinagogama grčkih Židova. Bio je vrlo aktivan u radu za Krista i svoju je vjeru neustrašivo navijestao. Učeni rabini i zakonici upustili su se u javne rasprave s njim, uvjereni u laku pobjedu. No “ne mogoše odoljeti mudrosti i Duhu kojim je govorio”. Ne samo što je govorio u sili Svetoga Duha, već je bilo jasno da je dobro proučio proročanstva i da je bio poučen u svemu što je bilo vezano uz Zakon. Bio je vješt u obrani istina koje je zastupao tako da je svoje protivnike potpuno porazio. Na njemu se ispunilo obećanje: “Zapamtite da vam ne treba unaprijed pripremati obrane, jer ću vam ja dati rječitost i mudrost kojoj se neće moći suprotstaviti i oduprijeti svi vaši neprijatelji.” (Luka 21,14.15)

Kad su svećenici i starješine vidjeli silu koja je pratila Stjepanovo propovijedanje, ispunili su se ogorčenom mržnjom. Umjesto da prihvate dokaze koje je iznosio, odlučili su ušutkati njegov glas tako što će ga ubiti. Višeput su potkupili rimske vlasti da prijeđu preko slučajeva kad su Židovi uzeli zakon u svoje ruke, osudili i smaknuli zatvorenike u skladu sa svojim narodnim običajem. Stjepanovi neprijatelji nisu sumnjali da to mogu ponovno učiniti bez ikakve opasnosti. Odlučili su preuzeti rizik i zato su uhvatili Stjepana i izveli ga na sud pred Veliko vijeće.

Iz okolnih zemalja pozvani su učeni Židovi da pobiju argumente zatvorenika. Tu je bio i Savao iz Tarza koji je preuzeo vodeću ulogu protiv Stjepana. Poslužio se rječitošću i logikom rabina ne bi li uvjerio narod da Stjepan propovijeda lažni i opasni nauk; ali je u Stjepanu sreo čovjeka koji je odlično razumio Božju nakanu širenja Evandjelja među druge narode. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 61, 62)

26. prosinca 2020.

Stjepanova obrana

“Ljudi tvrde šije, neobrezanih srdaca i ušiju! Vi se uvijek opirete Duhu Svetome! Kako očevi vaši tako i vi! Koga od proroka nisu progonili očevi vaši?” (Djela 7,51.52)

Kad su Stjepana ispitivali o istinitosti optužbi protiv njega, počeo je svoju obranu jasnim, prodornim glasom koji je odjekivao u vijećničkoj dvorani. Riječima koje su općarale skup, počeo je ponavljati povijest Božjeg izabranog naroda. Pokazao je temeljito poznavanje židovskog sustava i iznio duhovno tumačenje koje se sada očitovalo u Kristu. Ponovio je Mojsijeve riječi kojima je prerekao Mesiju: “Proroka će vam podignuti Bog iz vaše braće, kao mene njega slušajte.” (ŠA) Jasno je objavio svoju odanost Bogu i židovskoj vjeri dok je dokazivao kako Zakon u koji su se Židovi uzdali za spasenje nije mogao Izraela spasiti od idolopoklonstva. Povezao je Isusa Krista s cjelokupnom židovskom poviješću. Spomenuo je izgradnju Salomonova hrama i riječi Salomona i Izaije: “A Previšnji ne prebiva u zgradama napravljenim ljudskom rukom, kako to već prorok veli: ‘Nebo je moje prijestolje, a zemlja je podnožje nogama mojim. Kakvu ćete mi kuću sagraditi — pita Gospodin — ili kakvo će biti mjesto gdje bih prebivao? Zar moja ruka nije sve ovo načinila?’”

Kad je Stjepan došao do ove točke, narod se počeo komešati. Kad je Krista povezao s proročanstvima i govorio o hramu, svećenik, glumeći da je užasnut, razderao je svoju odjeću. Za Stjepana je to bio jasan znak da će njegov glas ubrzo zauvijek utihnuti. Vidio je protivljenje koje su izazvale njegove riječi i znao je da daje svoje posljednje svjedočanstvo. Premda je bio usred propovijedi, naglo ju je zaključio.

Iznenada, prekidajući tijek povijesti koju je iznosio, okrenuo se svojim razbješnelim sucima i povikao: “Ljudi tvrde šije, neobrezanih srdaca i ušiju! Vi se uvijek opirete Duhu Svetome! Kako očevi vaši tako i vi! Koga od proroka nisu progonili očevi vaši? Poubijali su one koji su unaprijed najavljivali dolazak Pravednika, koga vi sad već izdadoste i ubiste, vi baš koji ste primili Zakon preko anđela, ali ga niste vršili.” — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 46, 47)

Bog nas je pozvao i ovlastio da u našim svakodnevnim druženjima s ljudima promičemo Njegovu ljubav i širimo Radosnu vijest o spasenju od grijeha i vječnom životu.

Prema svojem obećanju, Isus dolazi poraziti zlo; On će obnoviti Zemlju i uspostaviti svoje kraljevstvo u kojem će spašeni živjeti zauvijek.

Prenesimo spoznaju o tome svakome do koga nam je stalo — poznatim i nepoznatim ljudima, pomažući se dostupnim knjigama, časopisima, traktatima, cd-ima i dvd-ima, internetskim izvorima, proučavanjem Biblije s pojedincima ili u malim skupinama.

Pozivajmo ljude na biblijska predavanja, evangelizacije, tribine, koncerte, na uključivanje u Dopisnu biblijsku i Dopisnu zdravstvenu školu, na humanitarne akcije te na zdrav, osmišljen i ispunjen život.

www.adventisti.hr
www.znaci-vremena.com